

Sygn. akt IV P 114/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Człuchowie IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Marek Osowicki
Ławnicy:	Ewa Połom, Dorota Śnieżko
Protokolant:	sekretarz sądowy Anna Górską

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2017 r. w Człuchowie

sprawy z powództwa B. P.

przeciwko (...) Spółka z o.o. w M.

o odszkodowanie i wyrównanie zasiłku chorobowego

1. Oddała powództwo
2. Nie obciąża powoda kosztami procesu.

Sygn. akt IV P 114/15

UZASADNIENIE

Powód B. P. wniósł przeciwko (...) sp. z o.o. w M. o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę w kwocie 15000 zł oraz wyrównanie zasiłku chorobowego do wysokości 100% tj. kwoty (...),70 i wypłatę ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w wysokości 2600 zł. W uzasadnieniu pozwu podał, iż pracodawca rozwiązał stosunek pracy z powodem wskutek choroby trwającej dłużej niż łączny okres pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze trzy miesiące. Skutki wypadku przy pracy z 15 marca 2012 r. po pięciomiesięcznym leczeniu i zwolnieniu lekarskim mimo, że stawił się do pracy dały o sobie znać i po kilku tygodniach nie mógł dalej pracować i od 13.11.2012 r. zmuszony był pójść na zwolnienie lekarskie. Pracodawca jednak wypłacał mu zwykły zasiłek chorobowy w wysokości 80% a powinien w wysokości 100%, bo choroba była spowodowana wypadkiem przy pracy.

Pełnomocnik pozwanej spółki w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pełnomocnik podniosła, iż powód zatrudniony był u pozwanego na podstawie umowy o pracę na czas określony od 29 grudnia 2011 roku do 09.10.2013r na stanowisku ślusarza w pełnym wymiarze czasu pracy. 15 marca 2012 roku powód wykonując pracę u powoda uległ wypadkowi, w wyniku którego doznał stłuczenia dłoni lewej. W związku z zaistniałym wypadkiem przy pracy powód przebywał na zwolnieniu lekarskim od 16 marca 2012 r do 17 sierpnia 2012 roku. 20 sierpnia 2012 r powód otrzymał zaświadczenie lekarskie stwierdzające, iż jest zdolny do pracy na stanowisku ślusarza po ponad 30

dniowej nieobecności w pracy. Powód powrócił więc do pracy i świadczył ją do 12 listopada 2012 r. Następnie powód zachorował i przebywał na zwolnieniu lekarskim w okresie od dnia 13.11.2012 r do dnia 13.05.2013 r, czyli przez okres 182 dni. 13 maja 2013 r powód złożył wniosek o udzielenie mu urlopu wypoczynkowego w okresie od 14 maja 2013 r do 12.06.2013 r i przedstawił zaświadczenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – Inspektorat w M. z 13.05.2013 r., w którym stwierdzono, iż złożył on wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Pozwany, na wniosek powoda, udzielił mu począwszy od dnia 14 maja 2013 r urlopu wypoczynkowego, który to okres został skrócony do 05.06.2013 r. gdyż od 06.06. 2013 r. powód zaczął przebywać ponownie na zwolnieniu lekarskim . Powód wykorzystał więc 16 dni urlopu, w tym 8 dni urlopu zaległego za 2012 r i 8 dni za rok 2013. W związku z rozwiązaniem stosunku pracy z powodem przysługuje mu ekwiwalent za niewykorzystany urlop w wymiarze 14 dni (a nie jak pomyłkowo podano w świadectwie pracy 22 dni) w wysokości brutto 1507,52 zł. Ekwiwalent został przez pozwanego wypłacony powodowi. Z pisma ZUS z 30.09.2013 r wynika, iż wszystkie okresy niezdolności do pracy powoda w okresie od 13 listopada 2012 r do 13 maja 2013 r i od 06.06.2013 r. należy zaliczyć do jednego okresu zasiłkowego. Zasiłek chorobowy za okres niezdolności powoda do pracy od 13.11.2012 r. był wypłacany w prawidłowej wysokości i niezdolność powoda do pracy w tym okresie nie miała związku przyczynowego z wypadkiem przy pracy, któremu uległ powód 15 marca 2012 r. Pozwany, jako płatnik tego zasiłku wstrzymał od dnia 1.09.2013 r. jego wypłatę powodowi i powinien już wstrzymać począwszy od 06.06.2013 r. Zasiłek chorobowy za okres od 06.06.2013 r. do 31.08.2013 r został wypłacony powodowi przez pozwanego nienależnie. W związku z tym, iż niezdolność do pracy powoda trwała dłużej niż łączne okresy wymienione w art. 53 § 1 pkt 1 b kodeksu pracy pozwany mógł na podstawie tego artykułu rozwiązać z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia.

Pełnomocnik powoda na rozprawie 5.03.2014 r. ograniczył roszczenie o odszkodowanie do kwoty 1751,19 zł tj. do jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda. Na rozprawie 13.04.2015 r. pełnomocnik powoda cofnął powództwo o zapłatę ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, na co wyraził zgodę pełnomocnik pozwanego.

Sąd Rejonowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z 13.04.2015 r. umorzył postępowanie w zakresie powództwa o ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy.

Sąd ustalił co następuje:

Powód zatrudniony był u pozwanego na podstawie umowy o pracę na czas określony od 29 grudnia 2011 r. do 09.10.2013 r. na stanowisku ślusarza w pełnym wymiarze czasu pracy.

(dowód: akta osobowe powoda cz. C k. 4 świadectwo pracy).

Powód B. P. 15 marca 2012 r. na skutek wypadku przy pracy doznał urazu, zgniecenia palców lewej ręki.

(dowód: zaświadczenia lekarskie k.52-53, protokół powypadkowy k.24-28,)

Pracodawca uznał zdarzenie za wypadek przy pracy nie stwierdzając, że wyłączną przyczyną wypadku było naruszenie przez poszkodowanego pracownika przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane przez niego umyślnie lub w skutek rażącego niedbalstwa.

(dowód: protokół powypadkowy k.24-28).

Na skutek wypadku przy pracy powód przebywał na zwolnieniu lekarskim od 16.03.2012 r. do 17.08.2012 r. i otrzymał zasiłek chorobowy 100 %.

(dowód: karta zasiłkowa 34-35).

B. P. po wypadku uzyskał 20 sierpnia 2012 r. zaświadczenie lekarskie stwierdzające, iż jest zdolny do pracy na stanowisku ślusarza po ponad 30 dniowej nieobecności w pracy.

(dowód: akta osobowe powoda cz. B k.11 zaświadczenie lekarskie nr (...)).

Powód świadczył pracę do 12 listopada 2012 r. Następnie powód zachorował i przebywał na zwolnieniu lekarskim w okresie od 13.11.2012 r. do 13.05.2013 r. , czyli przez okres 182 dni. W tym okresie powód otrzymywał zasiłek chorobowy w wysokości 80%

(dowód: karta zasiłkowa 35-36).

Powód 10.04.2013 r. złożył on wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – Inspektorat w M..

(dowód: zaświadczenie k.33).

13 maja 2013 r. powód złożył wniosek o udzielenie mu urlopu wypoczynkowego w okresie od 14 maja 2013 r. do 12.06.2013 r. Pracodawca udzielił powodowi urlopu wypoczynkowego w powyższym okresie. Urlopu wypoczynkowego został skrócony do 05.06.2013 r. gdyż od 06.06. 2013 r. powód zaczął przebywać ponownie na zwolnieniu lekarskim.

(dowód: podanie o urlop k.38 i k.39).

Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim od 6.06.2013 r. do 31.08.2013 r. w tym okresie otrzymał wynagrodzenie za czas choroby i zasiłek chorobowy w wysokości 80% .

(dowód: karta zasiłkowa k.37, załącznik k.4).

Powodowi wystawiono zaświadczenie lekarskie o niezdolności do pracy od 1.09.2013 r. do 30.09.2013 r.

(dowód: zaświadczenia lekarskie o niezdolności do pracy k.42-43).

B. P. od 1.10.2013 r. nie stawiał się do pracy , z uwagi na niezdolność do pracy i oczekiwanie na decyzję ZUS.

(dowód: akta osobowe powoda cz. B k.19 oświadczenie).

30.09.2013 r. (...) Oddział w S. po przeanalizowaniu wystawionych B. P. zaświadczeń lekarskich stwierdził, iż wszystkie okresy niezdolności do pracy trwające przed przerwą tj. do dnia 13-05-2013 i po przerwie tj. od dnia 06-06-2013 należy zliczyć do jednego okresu zasiłkowego.

(dowód: akta osobowe powoda cz. B k.18 pismo ZUS z 30.09.2013 r.).

Pracodawca 9.10.2013 r. rozwiązał z powodem umowę o pracę zawartą na czas określony w trybie art. 53 § 1 pkt 1 b kodeksu pracy z powodu niezdolności Pana do pracy wskutek choroby trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące. Niezdolność do pracy wskutek choroby trwa od dnia 13.11.2012 r.

(dowód: akta osobowe powoda cz. C k. 2-3 rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia).

ZUS Inspektorat w M. wypłacił powodowi jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy z 15 marca 2012 r.

(dowód: informacja ZUS k.29).

Powód 20 września 2012 r. został skierowany na badanie do Pracowni Rezonansu Magnetycznego na badanie kręgosłupa szyjnego i 13 listopada 2012r. skierowano powoda do szpitala. 10.09.2013 r. stwierdzono u powoda aksonalne uszkodzenie włókien ruchowych nerwu pachowego, mięśniowo-skórnego, promieniowego, nadłopatkowego.

(dowód: 109).

Pozwana spółka 8.11.2013 r. wypłaciła powodowi ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy.

(dowód: lista płac k.30, polecenie przelewu k.31 i potwierdzenie k.32).

Biegły sądowy specjalista ortopedii i traumatologii narządu ruchu stwierdził zakończenie leczenia urazu zmiążdżeniowego ręki lewej powoda z dniem 18.08.2012 r. , gojenie zmian pourazowych trwało około miesiąca i w tym okresie powód mógł odczuwać dolegliwości bólowe, jedynie przez okres 3 do 5 dni po urazie ból był na tyle silny, że dostępne środki nie znoszą go całkowicie. Biegły uznał, że opisywane przez powoda dolegliwości związane z kręgosłupem są stanem chorobowym i nie pozostają w związku przyczynowo–skutkowym z wypadkiem przy pracy z 15 marca 2012 roku. Leczenie obrażeń ręki lewej zakończono. W dokumentacji nie odnotowano zaburzeń ruchowych i dolegliwości bólowych jako skutków doznanych obrażeń.

(dowód: opinia biegłego k. 44-45, opinia uzupełniająca k.46).

Biegły sądowy specjalista ortopedii i traumatologii narządu ruchu w opinii z 26.09.2014 r. stwierdził, że w okresie od 13.11.2012 roku do 13.05.2013 roku powód przebywał na zwolnieniu lekarskim w związku z dolegliwościami związanymi ze zmianami zwyrodnieniowymi kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego co ma potwierdzenie w historii choroby poradni chirurgicznej. Biegły uznał, że w okresie od 13.11.2012 roku do 13.05.2013 roku, powód był niezdolny do pracy z powodu choroby, która nie była skutkiem wypadku przy pracy jakiemu uległ w 15.03.2012 r. Powód przed wypadkiem przy pracy leczył się z powodu zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa.

(dowód: opinia biegłego k. 128-129, opinia uzupełniająca k.140).

Biegła sądowa specjalista neurolog w opinii z 19.04.2016 r. ustaliła, że zwolnienie lekarskie powoda za pierwsze 14 w 2013 r, nie miało związku z wypadkiem przy pracy z dnia 15.03.2012 r. Jednostka chorobowa rozpoznawana u powoda jest schorzeniem samoistnym i nie była spowodowana wypadkiem przy pracy ani nie był on współprzyczyną sprawczą niezdolności do pracy. Niezdolność do pracy powoda w okresie od 13.11.2012 r. do 13.05.2013 r. była spowodowana dolegliwościami bólowymi w przebiegu zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa szyjnego – jednostki chorobowej, która może być określana jako (...) kiedy dominują dolegliwości bólowe lub (...) kiedy dominują objawy korzeniowe. Uraz kończyny górnej lewej u powoda w dniu 15.03.2012 r. uznany jako wypadek przy pracy nie pozostaje w związku ze schorzeniem, które powodowało niezdolność do pracy w okresie 13.11.2012 r. – 13.05.2013r. Niezdolność do pracy powoda w okresie 13 listopada 2012 r. do 13 maja 2013 r. i po przerwie od 6 czerwca 2013 r. do 30 września 2013 r. spowodowana była tą samą chorobą, mianowicie zespołem bólowym w przebiegu masywnych zwyrodnieniowodyskopatycznych zmian kręgosłupa szyjnego – schorzeniem samoistnym o przebiegu wieloletnim. Wypadek przy pracy powoda z 15 marca 2012 r. dotyczył wyłącznie urazu ręki lewej i nie miał jakiegokolwiek wpływu na rozwój chorób z powodu, których powód leczył się w powyższych okresach ani też rozwoju tych schorzeń nie przyspieszył.

(dowód: opinia biegłego k. 200-201, opinia uzupełniająca k.232).

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 53 §1 p. 1 b kodeksu pracy pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące.

Przepis art. 53 k.p. wyczerpująco określa sytuacje, w których przedłużająca się niezawiniona nieobecność pracownika w pracy pozwala na rozwiązanie stosunku pracy.

Prawo pracodawcy do rozwiązania umowy o pracę w powyższym trybie powstaje z upływem wskazanych w art. 53 okresów a kończy się z dniem stawienia się pracownika do pracy.

Bowiem warunkiem możliwości rozwiązania stosunku pracy jest dalsza niezdolność pracownika do pracy z powodu choroby. Jeżeli natomiast po wyczerpaniu zasiłku chorobowego pracownik uznany jest za zdolnego do pracy to

wówczas pracodawca nie może już rozwiązać umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 53 k.p. (por. E.Szemplińska w Praca i Zabezpieczenie Społeczne nr 4 z 2001 r., str. 30).

Okres ochrony pracownika w razie niezdolności do pracy z powodu choroby wynosi 3 miesiące, gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy krócej niż 6 miesięcy oraz przez łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku chorobowego, czyli stosownie do noweli z 17.12.2004 r. zmieniającej również ustawę zasiłkową, przez 182 dni oraz przez pierwsze 90 dni pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, to znaczy przez 272 (przy gruźlicy 270 i 90, czyli 360 dni), gdy był zatrudniony u niego co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową. W innych przypadkach usprawiedliwionej nieobecności wynosi on miesiąc.

Kontynuacja ochrony po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego zależy od uzyskania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. W przypadku braku uzyskania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego okres ochronny nie przedłuża się na kolejne trzy miesiące (pobierania świadczenia rehabilitacyjnego), bowiem pracownik nie pobiera wtedy świadczenia rehabilitacyjnego, o którym mowa w treści art. 53 k.p.

Niezdolność do pracy pracownika po wyczerpaniu okresu pobierania wynagrodzenia za czas choroby i zasiłku chorobowego określonego w art. 53 k.p. , któremu nie przyznano prawa do świadczenia rehabilitacyjnego i niestawienie się do pracy uzasadnia rozwiązanie umowy o pracę w trybie powyższego przepisu.

Niezdolność do pracy może być spowodowana przez różne choroby, ale musi być nieprzerwana. Okresy niezdolności do pracy z powodu choroby się nie sumują. **Wyjątek** dotyczy okresów niezdolności do pracy spowodowanych tą samą chorobą. Do okresu zasiłkowego wlicza się bowiem okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa między ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni i wówczas uważa się, że jest to jeden okres zasiłkowy. Innymi słowy, aby pracodawca rozwiązał umowę o pracę bez wypowiedzenia, w okresie ochronnym musi być jeden okres zasiłkowy albo nieprzerwany, spowodowany przez tę samą lub różne choroby, albo z przerwą do 60 dni, ale spowodowany przez tę samą chorobę (tak: E. D., Rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia w razie niezdolności pracownika do pracy z powodu choroby, Rok 2008, publ. (...) 2008, Nr 2, str. 84. L. art. 53 k.p. i Kodeks pracy. Komentarz red. dr hab. K. W., P. W., Rok 2016 wyd. 2 L.).

W niniejszej sprawie biegła sądowa z zakresu neurologii w jasnej i fachowej opinii stanowczo stwierdziła, że niezdolność do pracy powoda w okresie 13 listopada 2012 r. do 13 maja 2013 r. i po przerwie od 6 czerwca 2013 r. do 30 września 2013 r. spowodowana była tą samą chorobą, mianowicie zespołem bólowym w przebiegu masywnych zwyrodnieniowo-dyskopatycznych zmian kręgosłupa szyjnego – schorzeniem samoistnym o przebiegu wieloletnim.

Również z stanowiska (...) Oddział w S., po analizie zwolnień lekarskich powoda wynika, że wszystkie okresy niezdolności do pracy powoda trwające przed przerwą tj. do dnia 13-05-2013 i po przerwie tj. od dnia 06-06-2013 należy zliczyć do jednego okresu zasiłkowego.

Powyzsza niezdolność do pracy powoda spowodowana była tą samą chorobą, mianowicie zespołem bólowym w przebiegu masywnych zwyrodnieniowo-dyskopatycznych zmian kręgosłupa szyjnego – schorzeniem samoistnym o przebiegu wieloletnim.

Zatem do okresu zasiłkowego ochronnego powoda należało wliczyć niezdolność do pracy powoda 13.11.2012 r. do 13.05.2013 r. i od 06.06.2013 r. do 30.09.2013 r.

Znamienne jest, iż powód nie stawiał się do pracy po zwolnieniu lekarskim od 1.10.2013 r. do dnia rozwiązania z nim umowy o pracę tj. do 9.10.2013 r. i nie wykazał, iż minęła jego niezdolność do pracy oraz nie usprawiedliwił nieobecności w pracy w powyższym okresie.

W ocenie sądu oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę nie naruszało przepisów o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie przepisu art. 53 k.p., gdyż niezdolność do pracy powoda trwała dłużej niż okres pobierania z tytułu

choroby wynagrodzenia i zasiłku chorobowego a pracodawca nie naruszył też wymogów formalnych przewidzianych w art. 30 k.p.

W przypadku choroby spowodowanej wypadkiem przy pracy pracownikowi przysługuje wynagrodzenie chorobowe. Bowiem pełne wynagrodzenie chorobowe przysługuje za okres niezdolności do pracy spowodowanej szczególnymi zdarzeniami, do których zalicza się, zgodnie z art. 92 § 1 pkt 2 w obecnym brzmieniu: wypadek w drodze do pracy lub w drodze z pracy oraz niezdolność do pracy spowodowaną chorobą przypadającą w czasie ciąży. Zgodnie z brzmieniem art. 92 § 1 pkt 2, obowiązującym od 1.1.2003 r. w związku z wejściem w życie ustawy z 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 1242 ze zm.), pracodawca nie jest obciążony wypłatą wynagrodzenia chorobowego za czas niezdolności do pracy pracownika wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. Nie znaczy to, że pracownik został w tych przypadkach pozbawiony świadczeń. Za czas niezdolności do pracy, spowodowanej wyżej wymienionymi okolicznościami, pracownikowi przysługuje zasiłek chorobowy w wysokości 100% podstawy jego wymiaru z ubezpieczenia wypadkowego (art. 9 ust. 1 WypadkiU). Zasiłek ten niezależnie od okresu ubezpieczenia przysługuje od pierwszego dnia niezdolności do pracy (art. 8 ust. 1 i 2 WypadkiU).

W niniejszej sprawie biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii narządu ruchu stwierdził jednoznacznie, iż dolegliwości związane z kręgosłupem są stanem chorobowym i nie pozostają w związku przyczynowo-skutkowym z wypadkiem przy pracy z 15 marca 2012 r.

Powyższe również potwierdziła w swojej opinii biegła z zakresy neurologii wskazując, że jednostka chorobowa rozpoznawana u powoda jest schorzeniem samoistnym i nie była spowodowana wypadkiem przy pracy ani nie był on współprzyczyną sprawczą niezdolności do pracy. Niezdolność do pracy powoda w okresie od 13.11.2012 r. do 13.05.2013 r. była spowodowana dolegliwościami bólowymi w przebiegu zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa szyjnego – jednostki chorobowej, która może być określana jako (...) kiedy dominują dolegliwości bólowe lub (...) kiedy dominują objawy korzeniowe. Uraz kończyny górnej lewej u powoda w dniu 15.03.2012 r. uznany jako wypadek przy pracy nie pozostaje w związku ze schorzeniem, które powodowało niezdolność do pracy w okresie 13.11.2012 r. – 13.05.2013r.

W ocenie sądu opinie biegłych zakresu ortopedii i traumatologii narządu ruchu oraz z zakresu neurologii są fachowe, rzetelne, merytoryczne a przez to miarodajne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Ponadto strona powodowa nie wykazała też, iż skutkiem wypadku przy pracy powoda był uraz kręgosłupa szyjnego.

Zatem zdaniem sądu nie jest zasadne roszczenie powoda o wyrównanie zasiłku chorobowego od 13.11.2012 r. do 100%

Mając na uwadze powyższe sąd na podstawie przepisu art. 56 k.p. i 92 k.p. a contrario oddalił powództwo w całości.

O kosztach sądowych sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze stan zdrowia powoda i koszty jego leczenia.